

BESTSELLER PRODUCENTKY SERIÁLU KOSTI

KATHY REICHS

TOP
Krimi

KOSTI V SUDE

KOSTI V SUDE

Kathy Reichs

KOSTI V SUDE

Z angličtiny preložil
Patrik Roľko

slovar

Copyright © Temperance Brennan, L. P. 2011
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019
Translation © Patrik Roľko 2019

ISBN 978-80-556-3375-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Declanovi Rexovi Reichsovi
narodenému 1. júla 2010

1

Dnes na ten týždeň spomínam ako na preteky v daždi. Skoro každý deň sa niesol v znamení búrok. Isteže, bola predsa jar. Lenže takéto búrky tu ešte nikto nezažil.

Nakoniec ma zachránila osoba menom Leto.

Viem, znie to bizarne.

Stalo sa to takto.

Temavé hubovité mraky viseli nízko nad zemou, ale zatiaľ nepršalo.

Našťastie. Celé dopoludnie som totiž vykopávala mŕtvolu.

Pripadá vám to morbidne? Je to súčasťou mojej práce. Som forenzná antropologička. Nachádzam a skúmam mŕtve telá, ktoré majú zvyčajne ďaleko od svojho pôvodného stavu – sú spálené, mumifikované, zohavené, rozštvrtené, rozložené alebo z nich zostali len kosti.

Dobre teda, dnes nešlo tak celkom o mŕtvolu. Hľadala som chýbajúce časti tela.

Krátka verzia. Vlani na jeseň z jednej samoty v okrese Cabarrus v Severnej Karolíne zmizla žena. Pred týždňom – bola som služobne na Havaji – sa jeden vodič kamióna priznal, že túto ženu zaškrtil a telo zakopal v pieskovni. Horliví policajti z miestneho oddelenia sa okamžite chopili lopát a vedier. Vyhrabané kosti doručili v kartónovej škatuli od jablčného pyré značky Mott môjmu zamestnávateľovi, úradu súdneho lekárstva v susednom okrese Mecklenburg.

A tak som sa včera, čerstvo dozlatista opálená havajským slnkom, pustila do analýzy. Súpis kostí odhalil chýbajúcu jazyku, dolnú čeľusť a všetky horné rezáky a očné zuby.

Bez zubov nie je možné telo identifikovať. Bez jazyky sa nedá dokázať, že obeť zaškrtili. Doktor Tim Larabee, hlavný súdny lekár okresu Mecklenburg, ma požiadal, aby som zašla na miesto nálezu do pieskovne a dôkladne ho ešte raz prezrela.

Keď musím po niekom napravovať, čo domrvil, zvyčajne ma to poriadne našťve, ale tentoraz som mala dobrú náladu.

Chýbajúce časti tela som našla veľmi rýchlo a hneď som ich aj dopravila na súdne v Charlotte. A odtiaľ som sa vydala rovno za sprchou, neskorým obedom a pokojným popoludním v spoločnosti môjho kocúra.

Boli o desať minút dve. Prepotené tričko sa mi lepilo na chrbát. Vlasy som mala nedbanlivo zviazané do strapateho uzla. Všade na koži, dokonca aj pod spodnou bielizňou, som cítila piesok. Napriek tomu som si veselo pospevovala pesničku *Biely magor* od Ala Yankovica. Čo k tomu dodať? Videla som jeho video na YouTube a od tej chvíle tú melódiu nedokážem pustiť z hlavy.

Len čo som nabehla na diaľnicu I-85 smerujúcu na juh, do mojej malej mazdy sa oprel silný vietor. Trochu nervózne som pozrela na oblohu a naladila na rádiu vysielanie verejnoprávnej stanice NPR.

Terry Grossová sa práve blížila k záveru rozhovoru s básnikom laureátom W. S. Merwinom. Obom boli poveternostné podmienky za oknom môjho auta ukradnuté.

Nečudo. Relácia sa vysielala naživo z Filadelfie, osemsto kilometrov severne od miesta, kde som sa nachádzala.

Terry pustila upútavku na budúceho hosťa. Meno som nemala kedy zachytiť.

Píp! Píp! Píp!

Národná meteorologická služba varuje pred výrazným zhoršením počasia v niektorých oblastiach predhoria Severnej Karolíny vrátane okresov Mecklenburg, Cabarrus, Anson, Stanly a Union. Očakávajú sa silné búrky, ktoré by sa mali prehnat touto oblasťou v priebehu nasledujúcej hodiny. Predpokladané zrážky majú dosahovať dvadsaťpäť až sedemdesiatpäť milimetrov, preto na niektorých miestach hrozia záplavy. Atmosférické podmienky sú priaznivé pre vznik tornád. Počúvajte nás aj naďalej, už čoskoro vám prinesieme ďalšie aktuálne informácie.

Píp! Píp! Píp!

Zovrela som volant ešte tuhšie a zrýchliła na stodvadsať. Na úseku, kde platí stovka, to bol poriadny risk, ale chcela som byť doma, skôr než sa spustí tá prietrž.

Po chvíli Terry znovu prerušili, ibaže tentoraz akýmsi čudným tlmeným húkaním.

Strelila som očami na rádio.

Húkačka sa ozvala znova.

S hlúpyim pocitom som sa pozrela do spätného zrkadla. Na zadný nárazník sa mi lepilo policajné auto.

Mrzuto som zastavila na krajnici a stiahla okienko. Keď sa pri mne objavil policajt, podala som mu vodičák.

„Doktorka Temperance Brennanová?“

„Prepáčte, je trochu zaprasený.“ Oblažila som ho nevinným úsmevom. Aspoň som dúfala v jeho nevinnosť.

Muž zákona mi ho neopätoval. „To nebude nutné,“ odvetil, ukazujúc na vodičák.

Nechápavo som naňho pozrela. Mohol mať takých dvasaťpäť, bol štíhly, pod nosom mu rástli riedke fúziky a na oboch stranách ustupovali do stratena. Na hrudi mal pripnutý odznak s menom R. WARNER.

„Na policajné oddelenie v Concorde prišla žiadosť od hlavného súdneho lekára mecklenburského okresu, aby sme vás zadržali a dopravili na určené miesto.“

„Larabee poslal za mnou policajtov?“

„Áno, madam. Keď som však prišiel do pieskovne, už ste tam neboli.“

„Prečo mi nezavolať sám?“

„Zjavne sa vám nemohol dovolať.“

No jasné! Pri práci som nechala iPhone v aute, aby sa doň nedostal piesok a nepoškodil ho.

„Telefón mám v príručnej skrinke,“ oznámila som preventívne. Rozhodne som nemienila dráždiť strážnika Warnera. „Teraz si ho vyberiem.“

„Dobre, madam.“

Čísla na malom displeji oznamovali tri zmeškané hovory od Larabeeho. A tri hlasové správy. Vypočula som si prvú: „Budem stručný, podrobnosti ti poviem, keď sa vrátiš. Policajné oddelenie v Concorde dostalo hlásenie o mŕtvom tele na skládke na Morehead Road. V Chapel Hill chcú, aby sme sa toho ujali. Ja mám teraz plné ruky práce s pitvou, ty si ne-

ďaleko, a tak som dúfal, že by si sa tam mohla zájsť pozrieť. Joe Hawkins je už na ceste pre prípad, že by to bolo naozaj niečo pre nás.“

Druhá správa bola rovnaká ako tá prvá. Tretia detto, len tón bol úsečnejší. Končila motivujúcim vyhlásením: „Si najlepšia, Tempe.“

Trepať sa v búrke na skládku? Šampiónke razom klesla nálada na bod mrazu.

„Mali by sme sa poponáhľať, madam. Čoskoro sa spustí dážď.“

„Pôjdem za vami.“ Skľúčenejšie sa to už nedalo povedať.

Warner sa vrátil k svojmu autu, sadol za volant a vyrazil so spustenou húkačkou po diaľnici. V duchu som preklínala Larabeeho, Warnera aj skládku. Plesla som dlaňou po radiacej páke a vydala sa za policajným autom.

Na štvrtkové skoré popoludnie bola premávka na I-85 nezvyčajne hustá. Pri príjazde do Concordu mi neuniklo, že výjazd na Bulvár Brutona Smitha sa premenil na parkovisko.

Až v tej chvíli som si uvedomila, aká príšerná nočná mora sa môže vykľuť z Larabeeho skvelého nápadu.

Skládka na Morehead Road sa nachádza v tesnom susedstve charlottskeho pretekárskeho okruhu, jednej z najvýznamnejších dráh série NASCAR. Tento a nasledujúci týždeň na ňom prebiehajú preteky. Všetky miestne noviny, rozhlasové a televízne stanice referovali o nich v jednom kuse. Dokonca aj ja som vedela, že zajtrajšia kvalifikačná jazda rozhodne, ktorí šťastlivci sa postavia na štart sobotných pretekov All-Star.

Na pretekársky týždeň sa do Charlotte zbehne dvestotisíc nadšených fanúšikov. Pri pohľade na záplavy esúvečiek, karavanov, pikapov a sedanov som mala dojem, že mnohí už dorazili na miesto.

Warner sa rútil po krajnici, ja v tesnom závесе za ním. Nevraživé pohľady vodičov uväznených v kolóne som si nevšimla.

So zapnutými majákmi sme sa predrali zápchou na Bulvári Brutona Smitha, obišli sme dráhu, na ktorej pretekajú ťahače, trať pre buginy a dlhý rad stánkov s rýchlym občerstvením. Všade sa tmolili potetovaní ľudia v tričkách bez rukávov, v náručí niesli batolaťá, plechovky s pivom, pre-

nosné chladničky alebo rádiá. Predavači ponúkali suveníry na rozkladacích stolíkoch pod improvizovanými stanmi.

Warner obišiel surrealisticky vytvarovanú plochu pretekárskeho areálu a zastavil pri neveľkej búde, ktorá bývala kedysi modrá. Za ňou sa dvíhalo niekoľko pahorkov pripínajúcich pohorie na Marse.

Z búdy vyšiel muž, podal Warnerovi žltú prilbu a neónovo oranžovú vestu. Chvíľu sa spolu rozprávali, muž pritom ukazoval na štrkovú cestu vedúcu strmo hore úbočím.

Warner počkal, kým som aj ja vyfasovala prilbu a vestu, a potom sme sa vydali po strmej ceste. Oboma smermi sa valili nákladiaky, cestou nahor motory hlasno hučali, cestou nadol si už len spokojne priadli.

Keď sme konečne vylietli na rovinku, uvidela som troch mužov postávajúcich pri obrovskom kontajneri. Dvaja mali montérky, tretí čierne nohavice a čiernu košeľu s dlhými rukávami, pod ňou mu svietilo biele tričko. Joe Hawkins, dlhoročný vyšetrovateľ úradu súdneho lekárstva v Charlotte. Všetci traja boli vybavení rovnakými bezpečnostnými pomôckami, aké ležali u mňa na sedadle spolujazdca.

Warner zamieril ku kontajneru a zaparkoval. Ja som zaparkovala hneď vedľa neho.

Muži ma sledovali, ako si obliekam vestu a nasadzujem prilbu. Nádhera. Oboje sa dokonale hodilo k môjmu momentálnemu hygienickému stavu.

„Dlho sme sa nevideli,“ nadhodil Joe. V pieskovni sme sa rozlúčili ani nie pred hodinou.

Starší muž v montérkach mi podal ruku. „Som Weaver Molene.“ Bol celý spotený, tvár mal červenú ako rak a jeho robustné telo napínalo švy montérok na prasknutie.

„Temperance Brennanová.“ Vzhľadom na Molenove špinavé nechty by som sa akémukoľvek dotyku s jeho rukou najradšej vyhla, ale nechcela som byť nezdvorilá.

„Vy ste koronerka?“ spýtal sa.

„Pracujem pre súdneho lekára,“ odpovedala som.

Molene mi predstavil mladšieho kolegu. Volal sa Barcelona Jackson, bol chudý ani trieska a pľeť mal čiernu ako uhoľ. Nervózne sa predo mnou ošival.

„S Jacksonom pracujeme pre firmu, čo spravuje túto skládku.“

„Pôsobivá hora smetí,“ poznamenala som.

„Skládka má kapacitu vyše dva a pol milióna kubíkov.“ Molene si prešiel zafúľanou vreckovkou po tvári. „A Jackson musel naraziť práve na to jediné miesto v celom areáli, kde je mŕtvola. Dofrasa! A možno tu neleží len jedna. Možno ich budú desiatky.“

Jackson skoro celý čas neodlepil oči od zeme. Pri Molenových slovách ich na okamih zdvihol a vzápätí sa znova zahľadel na špice svojich špinavých bagančí.

„Povedzte mi, čo ste naši.“

Oslovila som Jacksona, ale odpovedal mi Molene.

„Asi bude najlepšie, keď vám to ukážeme. A rýchlo.“ Chvatne si strčil vreckovku do nohavíc. „Búrka je tu čo nevidieť.“

Molene vyrazil tempom, aké by som od človeka s jeho rozmermi rozhodne nečakala. Jackson poskakoval za ním. Zaradila som sa za nich a dávala dobrý pozor, kam šliapem na nerovnom teréne. Husí rad uzatvárali Warner s Hawkinsom.

Na skládkach som už kopala, ich aróma je mi dobre známa – jemná zmes metánu a oxidu uhličitého so stopami čpavku, sírovodíka, dusíka, chlorovodíka a kysličníka uhoľnatého, ktoré dodávajú tejto kombinácii správnu korenistú príchuť. V duchu som sa pripravila na ten odzbrojujúci nápor. Žiadny sa však nekonal.

Skvelá práca, chlapci! Alebo sa o to postarala matka príroda. Vietor dvíhal do vzduchu len prach, po zvlhnom teréne preháňal celofánové obaly, igelitové vrecká a zdrapy papiera.

Obišli sme aktívnu skládku, zišli kúsok po svahu a pokračovali popri niekoľkých očividne uzavretých zónach. Tie staršie už zarástli trávou.

Čím väčšími sme sa vzdalovali od našich áut, tým viac slabol hluk nákladiakov a silnelo kvílenie dokonale vyladených motorov. Podľa meniacej sa akustiky som odhadovala, že kdesi napravo za kopcom bude pretekársky okruh.

Po desiatich minútach Molene zastal na úpätí malého kopčeka. Kým na jeho hrebeni sa už miestami zelenala tráva, svah priamo oproti nám bol rozrytý a posiaty odpadkami. Pripomínal púštnu dunu zjazvenú vetrom.

Molene čosi hovoril, ale ja som ho nevnímala. Sústredila som sa odhalenú stratigrafiu.

Na rozdiel od pieskovca či bridlice, ktoré tvoria metamorfovanú horninu, vrstvy tejto hory tvorili zlisované pontiacy, pružinové matrace, plechovky od limonád, škatule od Pringles a obaly od pampersiek.

Molene ukázal na kráter v hnedo-zelenej vrstve asi dva a pol metra nad našimi hlavami a potom na predmet ležiaci necelé dva metre od úpätia haldy. Jeho vysvetlenie prehlušilo burácanie hromu.

Pristúpila som bližšie a čupla som si. Molene, Warner a Hawkins sa zhrčili okolo mňa, ale zostali stáť. Jackson si udržiaval odstup.

Predmet mal valcovitý tvar, priemer približne päťdesiat centimetrov, výšku zhruba osemdesiat. Veko oň bolo opreté.

„Vyzerá to ako plechový sud,“ usúdila som. „Dost zhrdzavený, nevidieť na ňom žiadne logo ani značku.“

„Musíte ho otočiť!“ zahulákal Molene. „S Jacksonom sme ho obrátili hore dnom, aby sme ochránili, čo je v ňom.“

Skúsila som to. Sud vážil hádam tonu.

Hawkins si čupol ku mne a spoločnými silami sa nám podarilo postaviť sud do správnej polohy. Bol plný tuhej čiernej hmoty.

Sklonila som sa nad ňu. Čosi sa v nej belelo, ale v šere pred búrkou sa strácali všetky detaily.

Práve som siahala po baterke, keď sa zablysko.

V elektrickej žiare sa zaleskla ľudská ruka.

A vzápätí ju opäť pohltila čierňava.

2

Prebehla som baterkou po atramentovo čiernej hmote.

Cudzorodé biele teleso, čo z nej vytŕčalo, bola bezpochyby ľudská ruka.

Tuhá hmota sa na okrajoch suda mrvila. Pravdepodobne asphalt. Podľa veľkosti suda sa ho doň mohlo vojsť zhruba stotridsať litrov.

Dali sme hlavy dokopy a po pol minúte sme mali plán. Warner a Jackson zostanú strážiť nález, my ostatní sa vrátíme do kancelárie správcu. Jackson sa tváril, že by bol najradšej niekde úplne inde, ale neprotestoval.

Len čo sme sa s Hawkinsom a Molenom vydali na spiaťtočnú cestu, spustil sa príšerný lejak. Keď sme došli k búde, boli sme premočení do nitky a zablatení až po uši.

Na moje zdesenie stáli kúsok od brány dve autá, motory pustené na voľnobeh, stierače kmitali na plné obrátky. Jeden z nich bol Ford Focus, vodiča som spoznala okamžite.

„Dofrasa!“ zakliala som.

„Čo sa deje?“ zafučal mi za chrbtom Molene.

„Novinári.“ Mávla som smerom k autám.

„Ja som s nikým nehovoril. Prisahám.“

„Zrejme odpočúvajú policajné frekvencie a zachytili hlásenie určené súdnemu lekárovi.“

„Robíte si srandu?“

„Sú preteky.“ Ani som sa nesnažila skrývať podráždenie.

„Vražda na okruhu, to budú titulky ako hrom.“

Len čo nás novinári zbadali, vystúpili z áut a ponáhľali sa po klzkom teréne k bráne. Prvý sa dotackal muž s dáždnikom nad hlavou, tesne za ním pribehla žena v pršíplášti a ružových gumených čižmách.

Člen ochranky vrhol na nás spýtavý pohľad. Molene mu oboma rukami naznačil, aby ich nepúšťal na skládku.

Po zamietnutom vstupe začali obaja reportéri prekriko-
vať šum dažďa otázkami.

„Ako dlho tu ležalo telo?“

„Je to dievča, čo zmizlo z baru Carolina?“

„Nejaká súvislosť s pretekárskym okruhom?“

„Doktorka Brennanová...“

„Má súdny lekár v úmysle...“

Rýchlo sme pred tou paľbou otázok vbehli do kancelá-
rie a zaplesli za sebou dvere.

„Naozaj by mohlo ísť o mladú Leonitusovú?“ spýtal sa
ma Hawkins. Mal na mysli dievča, ktoré zmizlo pred dvo-
ma rokmi po nočnom fláme s priateľmi.

„Aký starý je tento sektor?“ spýtala som sa Molena.

„Musím sa pozrieť do papierov.“

„Približne.“ Dala som si dole prilbu aj vestu a držala ich
od seba na dĺžku ruky. Niežeby to bohvieako pomohlo.
Kvapkalo zo mňa zhruba rovnaké množstvo vody.

„Do tej oblasti sme prestali naväzovať odpad v dvetisícpiat-
tom. Tú vrstvu by som časovo odhadoval na obdobie medzi
koncom deväťdesiatych a rokom dvetisíc dva.“

„Takže Leonitusová to nie je,“ usúdil Hawkins.

Ani jej časti, pomyslela som si.

Keď Molene s Hawkinsom odišli na motorovom vozíku
po sud, zatelefonovala som Larabeemu. Povedal presne to,
čo som čakala: Uvidíme sa zajtra.

Takže na leňošenie s kocúrom môžem zabudnúť.

O polhodinu nato už Jacksonov nález ležal na igelitovej
fólii v Hawkinsovej dodávke, tiekla z neho kalná, hrdza-
vá voda. O ďalších päť minút sa už viezol spolu so zubami
a s kosťami z pieskovne do Charlotte.

Strážnik Warner ma odprevadil až k štátnej diaľnici, ďal-
lej som si musela poradiť sama.

Lialo ako z krhly, bola dopravná špička a začínali sa au-
tomobilové preteky, kolóny áut sa ťahali hádam až do Min-
neapolis. Našťastie, ja som mierila opačným smerom, na
západ, ale ani tu nebola premávka plynulá. Pomaly som sa
presúvala k domovu a premýšľala o človeku, ktorého sme
našli.

Celé telo? Do stotridsaťlitrového suda by sa vošlo, horoko-ťažko, ale vošlo. Časti tela? Dúfala som, že nie. Neúplná mŕtvola by znamenala návrat na skládku a systematické prehladávanie, ktoré by nemalo konca-kraja.

Táto predstava ma nelákala ani trochu.

Piatok sľuboval opakovanie štvrtka. Horúčava, dusno a ďalšie popoludňajšie búrky.

Pre mňa však nič z toho nebolo podstatné. Celý deň som trčala zatvorená v labáku.

Po rýchlych raňajkách, müsli tyčinke s jogurtom, som nasadla do auta a zamierila do centra.

Úrad súdneho lekárstva okresu Mecklenburg zaberá jednu časť fádnej tehlovej škatule, kde kedysi dávno sídlilo Searsovo záhradníctvo. V tej druhej sa nachádza detašované pracovisko Policajného oddelenia Charlotte-Mecklenburg. Budova, ktorá okrem mierne zaoblených rohov nemá nič, čím by zaujala obdivovateľov architektúry, stojí na rohu College Street a Desiatej ulice, len na skok od vyhľadávaného, večne pulzujúceho srdca mesta. Roky už existujú plány na rozvoj výstavby v tejto oblasti a presťahovanie úradu na iné miesto, ale zatiaľ ostáva všetko pri starom.

Mne to vyhovuje. Z domu sem mi to trvá len desať minút.

Päť minút po ôsmej som zaparkovala na miniparkovisku oproti hlavnému vchodu do budovy, vzala kabelku a zamierila ku skleneným dverám. Na College Street pri múre lemujúcom veľký nezastavaný pozemok sedelo na zemi niekoľko chlapov. Všetci mali na sebe pokrčené a otrhané kusy odevu, ktoré spolu vôbec neladili, uniformu bezdomovcov.

Po chodníku, smerom k budove úradu, kráčala černoška, pred sebou tlačila kočík. Chvilami sa s ním mordovala po hrboľatom asfalte.

Na okamih zastala, aby si narovnala tričko bez ramienok. Pohľadom zablúdila ku mne. Zakývala som jej. Nereagovala.

Vošla som do haly a zaklopala na okienko vrátnice po mojej lavici. Bučľatá žena na stoličke sa otočila a pozrela cez sklo. Blúzku mala dokonale vyžehlenú, na hlave upravenú trvalú.

Eunice Flowersová pracuje na úrade súdneho lekárstva už od osemdesiatych rokov, keď sa sem presťahoval z pivničných priestorov starej policajnej stanice. Od pondelka do

piatka starostlivo kontroluje návštevníkov, niektorým dá požehnanie vstúpiť, iných pošle späť na ulicu. Okrem toho prepisuje hlásenia, zakladá dokumenty a eviduje všetky informácie, ktoré sa objavia v priebehu analýzy mŕtvych tiel.

Pani Flowersová sa na mňa usmiala a pustila ma dnu bzučiacom. „Včera ste mali poriadne rušný deň.“

„Ani mi nevravte,“ odvetila som. „Je tu už niekto?“

„Doktor Larabee príde o chvíľu. Doktor Siu dnes prednáša na univerzite. Doktorka Hartiganová je v Chapel Hill.“

„A čo Joe?“

„Odišiel po nejakého úbožiaka, čo ho našli v kontajneri medzi odpadkami, Boh žehnaj jeho duši. Dnes to vyzerá na ďalší horúci deň.“ Spôsob, akým pani Flowersová vyslovuje samohlásky, by jej dozaista vyniesol rolu vo filme *Odviata vetrom*.

„Stihol už niekto venovať pozornosť telu zo skládky?“

„*Observer*. V správach z regiónu. Od rána som už mala šesť zvedavých telefonátov.“

Poriadkumilovná pani Flowersová nie je prísna len voči sebe, ale v podstate voči všetkému naokolo. Okolo jej pracovného pultu visia rovnomerne rozmiestnené lístočky s odkazmi, papiere ležia zoradené v úhľadných kôpkach, perá, zošívačky a nožnice sú vždy na svojom mieste. Pre mňa je taký poriadok nedosiahnuteľný. Práve vyrovnala fotku svojho milovaného kokeršpaniela, ktorú vôbec nebolo treba vyrovať.

„Máte ešte tie noviny?“

„Ale vráťte mi ich, dobre?“ Podala mi starostlivo poskladaný plátok. „Je tam kupón na dvadsaťpercentnú zľavu na prestieradlá v Belku.“

„Samozrejme.“

„Žiadosti o konzultácie máte na stole. Myslím, že skôr ako Joe odišiel, odviezol všetko do tej smradľavej pitevne.“

V budove sú dve pitevne, v každej jeden pitevný stôl. Tá menšia je vybavená špeciálnym vetracím systémom na boj s neprijemnými pachmi.

Používa sa pre rozložené telá a utopencov. Moja parketa.

Dobrý ťah, Hawkins. Kosti z pieskovne síce smrdieť nebudú, zato obeť zo skládky určite. A navyše som dosiaľ nemala ani potuchy, ako čo najlepšie dostať ostatky z asfaltu. Ak sú vo veľmi zlom stave, bude to zjavne dosť špinavá robota.

Prešla som popri kójach vyšetrovateľov a prebehla pohľadom po nástennej tabuli na konci miestnosti. Čiernou fixkou bolo na nej zapísaných šesť nových prírastkov. Mŕtve novorodeniatio nájdene v postieľke. Muž, ktorého vyplavili vlny na breh Mountain Island Lake. Žena, ktorú v kuchyni jej domu na Sugar Creek Road umlátili panvicou.

Môj nález z pieskovne dostal označenie MCME 226-11. Hoci kosti a zuby s najväčšou pravdepodobnosťou patria nezvestnej žene v domácnosti, tento predpoklad sa ešte stále môže ukázať ako nesprávny. Preto im bolo pridelené nové číslo.

Ostatky zo skládky dostali označenie MCME 227-11.

Moja kancelária je vzadu, hneď vedľa kancelárií troch tunajších patológov. Je taká maličká, že keby na dverách neviselo moje meno ako evidovanej zamestnankyne úradu, upratovačky by si do nej určite odkladali vedrá a mopy.

Odomkla som dvere, šmarila noviny na stôl, sadla som si na stoličku a vložila kabelku do zásuvky. Na stole ležali dve žiadanky, obe s podpisom Tima Larabeeho.

Začala som *Observerom*. Článok som našla na tretej strane medzi správami z regiónu, mal iba šesť riadkov. Jeho autorom bol Earl Byrne, chlap s rozkysnutým telom, ktorého som videla za volantom focusa.

Spomenul aj moje meno a skutočnosť, že ostatky boli prevezené zo skládky na Morehead Road do úradu súdneho lekárstva. Domyslela som si, že Byrne zrejme videl Hawkinsa a Molena, ako nakladajú sud do dodávky. Spojil si to s tým, čo zistil odpočúvaním policajnej frekvencie v Concorde, a dospel k záveru, že má všetko podstatné na napísanie novinovej správy.

No dobre. Možno nám publicita pomôže pri identifikácii.

Z plastových minipoliciek v registračke za chrptom som vylovila dva formuláre, zaznamenala som do nich čísla prípadov a stručne opísala obe súpravy ostatkov aj okolnosti, za akých boli objavené. Potom som zašla do šatne, prezliekla sa do čistého chirurgického mundúru a zamierila do smradľavej pitevne.

Kosti z pieskovne, uložené v hnedom vrecku na dôkazy, kam som ich včera sama vložila, ležali na pulte.

Sud zo skládky trónil na vozíku, podložený zablateným igelitom.

Keďže nezvestná žena v domácnosti sa postavila do radu skôr, rozhodla som sa začať od nej.

Pripravila som si fotoaparát, posuvné meradlo, podložku s pripnutým formulárom a lupu, založila si papierovú zásteru a rúško a navliekla latexové rukavice. S prilbou a vestou sa to nedalo porovnať, ale ani tejto zostave nechýbala istá elegancia.

O štvrt na jedenásť som bola hotová. Röntgenové snímky, zistené rozmery, skúmanie voľným okom, rovnako ako skúmanie pod mikroskopom odhalili, že kosti aj zuby sú kompatibilné so zvyškom kostry z pieskovne. Odontologická analýza to ešte potvrdí, ale bola som si stopercentne istá, že časti tela, ktoré som včera vykopala, patria nezvestnej žene.

Aj tým, že ju skutočne zavraždili.

Jazykka, krehká kostička v tvare písmena U v krku, vyzerala zlomeniny na oboch veľkých rohoch. Takéto zranenie vzniká zvyčajne po fyzickom škrtení.

Práve som dopisovala poznámky, keď zazvonil telefón. Tón naznačoval, že ide o interný hovor.

„Mám tu jedného pána, ktorý by sa s vami rád porozprával.“ Pani Flowersová na druhom konci linky bola očividne nervózna.

„Nemôže to s ním vybaviť Joe?“

„Ešte sa nevrátil.“

„Potrebujem sa sústrediť na prácu,“ pripomenula som jej.

„Tento pán tvrdí, že má pre vás nesmierne dôležité informácie.“

„Informácie ohľadom čoho?“

„Toho tela zo skládky.“

„Ale o tom zatiaľ nesmiem s nikým hovoriť.“

„Vraj vie, kto je to,“ dodala tlmeným, ale vzrušeným hlasom.

„Žeby sme konečne našli tajomného únoscu Dana Coopera?“ odsekla som zlostne. Prehnaná reakcia, viem, ale počula som tú vetu už toľkokrát!

V slúchadle na okamih zavládlo hrobové ticho.

„Doktorka Brennanová, tento muž nie je blázon.“

„A to viete odkiaľ?“

„Videla som jeho fotku v časopise *People*.“